

4. LUKU

SUURI ”SOVITUSPÄIVÄ”

3 Moos. 16:3-33

Järjestys esikuvassa ja sen vastakuvallinen merkitys — Härkä — Pappi — Veren kantaminen pyhäkköön — Suitsutus, hyvä haju ja katku — Sisään meneminen kaikkein pyhimpään — Herran kauris — Syntikauris — Kansan siunaaminen

SOVITUSPÄIVÄÄ esikuvana tulee tarkastaa erikseen ja kuitenkin muodostaa se osan toisista tabernaakkeliesikuvista ollen läheisessä yhteydessä niiden kanssa. Jokainen näistä esikuvista on, niin sanoaksemme, ikään kuin erillinen kuva. Jokaisella niistä on oma aiheensa, joka tuo esiin omia opetuksiaan, ja kuitenkin ovat kaikki täydessä sopusoinnussa, ikään kuin eri osat taulukokoelmassa ja sopusuhtaisia, kuten suuren taiteilijan työ. Kaikissa esikuvissa tarkastakaamme ensin Päättä ja sitten hänen Ruumistaan, alipappeja, seurakuntaa.

Ymmärtääksemme sovituspäivän merkityksen ja sen toiminnan, täytyy meidän selvästi käsittää, että samalla kun meidän Herramme Jeesus henkilökohtaisesti on ylimmäisenä pappina alipapistolle, seurakunnalle, ”hänen ruumiilleen”, niin hän on kuitenkin täydellisemmässä ja suuremmassa merkityksessä Päänä ja me jäseninä maailman ylimmäisen papin ruumiissa. Samalla tavalla oli Aaron johtajana alipappien yläpuolella, samalla kertaa kun hän yleisen, varsinaisen käsityksen mukaan ja alipappien edustajana oli pantu palvelemaan ylimmäisenä pappina ”kaiken kansan edestä” Israelissa — ja Israelin kansa esikuvallisesti edusti koko ihmiskuntaa, joka haluaa sovitusta synneistään saadakseen palata Jumalan suosioon ja kuuliaisuuteen.

Kuten vastakuvallisen papiston vihkiminen sisältää kaikki ruumiin jäsenet, niin on myös syntiuhrin ja sovitusuhrin laita; se alkoi päästä, ja me, ruumiin jäsenet, täytämme jäljelläolevan osan Kristuksen kärsimyksistä. Ja koko evankeliumikausi tarvitaan täyttämään näitä kärsimyksiä. — 1 Piet. 4:13; Room. 8:17; 2 Kor. 1:7; 4:10; Fil. 3:10; Kol. 1:24; 2 Tim. 2:12; 1 Piet.5:1,10

”Sovituspäivän”, joka esikuvassa oli vain kaksikymmentäneljäntuntinen päivä, näemme vastakuvassa käsittävän koko evankeliumikauden. Sen lopulla lakkaa uhraaminen ja ihanuus sekä siunaus alkavat. Maailman suuri ylimmäinen pappi (Jeesus ja hänen morsiamensa, tulleina yhdeksi, johon kuuluu pää ja jäsenet täydellisenä) astuu esiin, kruunattuna kuninkaana ja pappina Melkisedekin järjestyksen jälkeen, rauhan ruhtinaana — pappina valtaistuimellaan. — Hebr. 5:10

Hän seisoo siellä maailman edessä (julkisesti tunnustettuna, mutta ei nähtynä luonnollisilla silmillä) ei ainoastaan kuninkaana ja pappina, vaan myös suurena profeettana: ”Profeetan, minun (Mooseksen) kaltaiseni, Herra, teidän Jumalanne, on teille herättävä veljistänne; ja on tapahtuva, että jokainen, joka ei kuule sitä profeettaa, hävitetään kansasta.” Kun ihmiskunta tuhatvuotiskautena, tämän suuren profeetan, papin ja kuninkaan hallituksen ja opetuksen alaisena on saanut täydellisen tiedon ja kyvyn, vaaditaan

täydellistä kuuliaisuutta, ja kaikki, jotka eivät tahdo osoittaa sellaista kuuliaisuutta, leikataan pois elämästä, ilman enempää toivoa, kuolevat toisen kuoleman. — Apt. 3:22,23

Juutalaiskauden lopulla tarjosi Jeesus henkilökohtaisesti itsensä Israelille profeettana, pappina ja kuninkaana. Tämä esikuvasi koko ruumiin, täydellisen ja kirkastetun Kristuksen tarjoamista koko maailmalle. Profeettana hän opetti heitä; pappina ”hän uhraisi itsensä” (Hebr. 7:27); ja kuninkaana hän ratsasti heidän kaupunkiinsa toimintakautensa lopulla. Mutta he eivät vastaanottaneet häntä mihinkään näistä viroista. Evankeliumikautena on hänen seurakuntansa eli ruumiinsa tunnustanut hänen tulleen Jumalalta opettajaksi, suureksi profeetaksi, ”meidän tunnustuksemme ylimmäisenä pappina”, ja oikeuteksi kuninkaaksi. Jumalan sana opettaa kuitenkin meille, ettei yksistään seurakunta ota häntä vastaan, vaan että hän, (yhdessä ruumiinsa, seurakunnan, kanssa) tulee olemaan profeettana kaikelle kansalle, pappina kaikelle kansalle ja kuninkaana yli ”kansojen, kansanheimojen ja kielien”, Herra yli kaiken, kaikkien pappi ja kaikkien profeetta ja opettaja.

Me näimme, että esikuvallisten pappien vihkimisessä Aaron ja hänen poikansa edustivat Herraamme Jeesusta ja hänen ruumistaan ”uusina luomuksina”, ja että härkä edusti heidän ihmisyyttään; mutta siinä esikuvassa, jota me nyt tarkastamme, havaitsimme, että Aaron yksin esikuvasi Voideltua (päättä ja ruumista), ja että kahta eri uhria, härkää ja kaurista, käytetään tässä merkitsemään erotusta ruumiin ja sen pään välillä ”syntiuhrina” ja samalla kertaa yhtäläisyyttä niiden kärsimyksissä.

Sovituspäivän ensimmäinen uhri

Härkä

Härkä esikuvasi Jeesusta kolmenkymmenen vuoden ikäisenä — täydellistä ihmistä, joka antoi itsensä alttiiksi ja kuoli meidän puolestamme. Niin kuin jo ennemmin olemme nähneet, esikuvasi ylimmäinen pappi Jeesuksen ”uutta” luontoa, voideltua päättä ja kaikkia hänen ruumiinsa jäseniä, jotka Jumala ennalta on tuntenut. Se erotus, mikä tässä tehdään inhimillisen ja ”uuden luomuksen” välillä, täytyy selvästi ymmärtää ja muistaa.¹ ”Ihminen Kristus Jeesus”, joka antoi itsensä alttiiksi kolmenkymmenen vuoden iässä, hän oli ennen rikas (hänellä oli korkeampi luonto, mutta hän tuli meidän tähtemme köyhäksi, so. hän tuli ihmiseksi, jotta hän voisi antaa ainoan mahdollisen lunastushinnan ihmisten edestä — täydellisen ihmisen elämän. — 1 Kor. 15:21

Koska ihmisen synnin rangaistuksena oli kuolema, niin oli välttämätöntä, että meidän Lunastajamme tuli ihmiseksi, ”tuli lihaksi”; muulla tavalla hän ei olisi voinut lunastaa ihmiskuntaa. Yksi ihminen oli tehnyt synnin, ja rangaistuksena oli kuolema; ja jos meidän Herramme piti maksaa velka, niin oli perusehtona se, että hän oli samaa luontoa (mutta virheetön, vapaa synnistä ja syntisen suvusta), ja että hänen piti kuolla Aadammin sijaisena; muussa tapauksessa ei ihmiskunta olisi voinut koskaan tulla vapaaksi kuolemasta. Tehdäkseen tämän uhraisi Jeesus ”kaikki mitä hänellä oli” täydellisenä ihmisenä, sen kunnian, mikä täydelliselle ihmiselle kuuluu, ja lopuksi elämän täydellisenä ihmisenä. Ja tämä sisälsi kaiken sen, mitä hänellä oli (lukuun ottamatta Jumalan lupausta uuden

---

1 Katso Raamatuntutkielmien I osa, 10 luku; ja II osa; siv. 135 ja 136.

luonnon saamisesta ja sitä toivoa, minkä tämä lupaus synnytti). Sillä hän oli vaihtanut henkisen olemassaolonsa inhimilliseen, jonka hän pani ”syntiuhriksi”, ja mikä esikuvattiin sovituspäivän uhriharalla. — Joh. 1:14; Jes. 53:10

Kun ”ihminen Kristus Jeesus” antoi itsensä meidän LUNASTUSHINNAKSEMME, niin seuraa tästä, ettei hän enää voi tulla ihmiseksi jälleen. Jos hän ottaisi takaisin lunastushinnan, niin me, lunastetut, jäisimme uudestaan kuoleman kiroukseen. Mutta, Jumalalle kiitos, hänen uhrinsa pysyy iankaikkisesti, jotta me olisimme iankaikkisesti vapaat Aadamilta velasta ja sen kuoleman rangaistuksesta. Jos siis Isä koskaan suo Jeesukselle jonkun kunnian, kirkkauden ja elämän palkintona hänen kuuliaisuudestaan kuolemaan saakka, niin täytyy tämän kunnian, kirkkauden ja elämän olla jollakin toisella olemassaolon tasolla kuin inhimillisellä, jottei meidän lunastuksemme olisi turha.

Sellainen oli Jehovan lupaus Jeesukselle; nimittäin, että hän korkeasti korottaisi hänet yli inhimillisen tason ja yli sen aseman, mikä hänellä oli ennen ihmiseksi tuloaan: yli kaikkien enkelien, herrauksien ja valtojen, hänen oikealle puolelleen (korkeimman suosion asemaan lähinnä Jehovaa) ja lahjoittaisi hänelle kuolemattomuuden — Jumalallisen luonnon. Tästä ja muista ilon ja riemun aiheista, jotka olivat asetetut Jeesuksen eteen, ”kärsi hän ristin, häpeästä välittämättä ja istuu nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella.” — Hebr. 12:2; Fil. 2:9; Hebr. 1:3,4

Tämä uusi luonto, jonka Jeesus sai inhimillisen luonnon sijaan palkkana sen uhraamisesta, on se, mikä tässä esikuvataan papin kautta. Joskin on totta, että inhimillisen luonnon uhraaminen päättyi vasta ristillä ja että palkka, jumalallinen luonto, saatiin vasta ylönousemuksessa kolmea päivää myöhemmin, laskettiin kuitenkin Jumalan puolelta — kuten esikuvassa näytetään — Jeesuksen (uhriharän) kuolema tapahtuneeksi silloin, kun hän kantoi itse itsensä eläväksi uhriksi, esikuvatun kuolemansa kasteen kautta. Siinä ja silloin laski hän itse itsensä kuolleeksi kaikille inhimillisille tarkoituksille ja toiveille saavuttaa inhimillistä kirkkautta, kunniaa ja elämää, samassa merkityksessä kuin meitä, hänen seuraajiaan, kehoitetaan laskemaan itsemme kuolleiksi maailmalle, mutta elämään uusina luomuksina Jumalalle. — Room. 6:11

Se, että Jehova vastaanotti eli hyväksyi tämän Jeesuksen uhrin, hänen vihkiytymisensä aikana ikään kuin se olisi jo ollut täytetty, ja niin kuin hän jo olisi todella kuollut, osoitetaan sen kautta, että hänet voideltiin pyhällä hengellä — hän sai ”pantin” tai vakuuden siitä, mitä hän tulisi saamaan, kun hänen kuolemansa todellisesti oli tapahtunut.

Kun me näin katselemme uhriharän kuolemaa, näemme, että se esikuvasi Jeesuksen itsensä uhraamista, kun hän vihki itsensä. Tämä on sopusoinnussa apostolin lausuntojen kanssa, mitä tulee Jeesuksen vihkiytymiseen eli itsensä uhraamiseen. Apostoli mainitsee profeetan sanat lausuessaan: ”Katso minä tulen — Raamatussa on minusta kirjoitettu — tekemään sinun tahtosi, Jumala” kuollakseni ja lunastaakseni monta. Siellä, sanoo tämä hengen elähdyttämä kirjoittaja, ”poistaa hän ensimmäisen [so. panee esikuvallisen uhrin sivuun] asettaakseen [eli täyttääkseen] toisen [vastakuvan, todellisen uhrin syntien edestä.]” — Hebr. 10:7,9,14

Niin, silloin jo siellä teurastettiin se syntiuhri, jota härkä esikuvasi; ja ne kolme ja puoli vuotta, mitkä Jeesuksen julkinen toiminta kesti, osoittivat, että koko inhimillinen

tahto oli kuollut; ja hänen inhimillinen ruumiinsa luettiin kuolleeksi siitä hetkestä asti, kun hän vihki itsensä.

Voideltu Jeesus, joka kasteensa hetkellä täytettiin pyhällä hengellä, oli tuo jumalallinen, ”uusi luomus” (vaikkei hän ollutkaan jumalallisena täydelliseksi tehty ennen kuin ylösnousemuksessa); ja tätä sukulaisuutta mainitsi hän usein sanoen: ”Niitä sanoja, joita minä puhun teille, en puhu itsestäni (ihmisenä), mutta Isä, joka minussa asuu (henkensä kautta), tekee teot. Se sana, jota kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka on lähettänyt minut. (Joh. 14:10,24) ”Älköön kuitenkaan minun tahtoni (ihmisenä) tapahtuko, vaan sinun” (Isän jumalallinen tahto) tässä ja tämän ”saviastian” kanssa, joka on vihitty kuolemaan. — Luuk. 22:42

Härkä teurastettiin esikartanolla, joka, kuten olemme nähneet, merkitsi uskon olotilaa ja sopusointua suhteessamme Jumalaan, korkeinta tilaa, minkä inhimillinen luonto voi saavuttaa. Jeesus oli tässä tilassa täydellinen ihminen, kun hän uhrasi itsensä (vastaten härkää esikuvassa) Jumalalle.

Koettakaamme pitää muistissa nämä erilaisuudet, kun lähdemme tarkemmin tutkimaan tuon esikuvallisen sovituspäivän työtä, jotta voisimme selvemmin ymmärtää vastakuvallisen todellisuuden. Aaron pestiin, jotta hän voisi kyllin arvokkaasti edustaa puhtautta ja synnittömyyttä ”uudessa luomuksessa” — päässä ja hänen ruumiinsa jäsenissä. (”Ei kukaan, joka on Jumalasta siinnyt, tee syntiä; sillä hänen siemenensä pysyy hänessä; eikä hän voi tehdä syntiä, koska hän on siinnyt Jumalasta”. — 1 Joh. 3:9, Diaglott²) Uusi luomus ei voi tehdä syntiä, ja sen velvollisuus on ankarasti vartioida vanhaa luontoa, joka luetaan kuolleeksi, jottei se virkoaisi jälleen eloon. Jos vanha tahto saa hallita yhdessä uuden kanssa, niin on se merkinä siitä, että vanha ei ole kuollut ja että uusi ei pääse ”voittoon”. Jos vanha voittaisi, merkitsisi se kuolemaa ”uudelle luomukselle” — sen ”toista kuolemaa”.

Virkatoimitustaan varten sovituspäivänä Aaron oli puettu, ei tavallisiin vaatteisiinsa ”kunniaksi ja kaunistukseksi”, vaan uhrivaatteisiin, ”liinavaatteisiin”, jotka esikuvassivat puhtautta — pyhien vanhurskautta. Liinainen takki oli panttina siitä ihanasta vaatteesta, jonka hän myöhemmin sai. ”Liinainen vyö” merkitsi, että hän oli palvelija, joskaan ei niin voimakas kuin silloin, kun hän sovituspäivän lopussa tulisi vyötetyksi olkavaatteen ”kirjaillulla vyöllä” (engl. Raam. Käännös). Liinainen hiippa — sama, joka kuului tuohon ihanaan pukuun — puhuu meidän päämme täydellisestä vanhurskaudesta niin hyvin uhraamisen aikana kuin sen jälkeenkin. Vastakuvallinen ylimmäinen pappi, Jumalan mielellä varustettu, hengestä siinnyt, vaikkei vielä hengestä syntynyt ylimmäinen pappi, oli niin muodoin valmis ja kykenevä toimittamaan sovitusuhraamisen ensimmäisessä tulemisessaan, ja hän teki sen, kuten se esikuvattiin Aaronin kautta.

”Mutta näin Aaron menköön pyhimpään: hänellä olkoon mukanaan mullikka syntiuhriksi ja oinas polttouhriksi; ... Ja Aaron tuokoon oman syntiuhrimullikkansa ja toimittakoon sovituksen itsellensä ja perheellensä. ... Senjälkeen Aaron tuokoon oman syntiuhrimullikkansa (mikä edustaa häntä itseään) ja toimittakoon sovituksen itsellensä

---

2 Diaglott = Emphatic Diaglott, Benjamin Wilson, on erittäin arvokas kreikkalais-englantilainen Uusi Testamentti.

(ruumiinsa jäsenet, alipapit) ja perheellensä (johon kuuluvat kaikki uskovaiset, koko ”uskon huonekunta” – leviitat). ja teurastakoon oman syntiuhrimullikkansa (joka edustaa häntä itseään). Ja hän ottakoon hiilipannun täyteen tulisia hiiliä alttarilta, joka on Herran edessä, ja kahmalonsa täyteen survottua hyvänhajuista suitsuketta ja vieköön ne esiripun (ensimmäisen esiripun eli ”oven”) sisäpuolelle. Ja hän pankoon suitsukkeen tulen päälle Herran eteen (astia täynnä tulisia hiiliä asetettiin kultaiselle alttarille ”pyhässä, ja suitsutus, joka murennettiin sen yli, antoi vähitellen hyvänhajuista savua), niin että suitsutus (tunkeutuen toisenkin esiripun toiselle puolelle) pilvenä peittää lain arkin päällä olevan armoistuimen, ettei hän kuolisi (rikkomalla nämä ehdot, sillä ainoastaan täyttämällä ne, hän voi lähestyä Jumalaa).” – 3 Moos. 16:3,6,11-13

Koettakaamme nyt, katsomalla esikuvan kautta vastakuvaan, askel askeleelta verrata Jeesuksen tekoja tämän hänen töittensä profeetallisen kuvauksen kanssa. Kun ihminen Kristus Jeesus oli vihkiytynyt, otti hän kohta, uutena luomuksena, pyhästä hengestä siinneeä, uhratun inhimillisen elämän (kuvattuna härän verellä) kantaaksensa sen Jumalalle, lunastushinnaksi Aadamın ja hänen sukunsa elämästä. Hengen siittämänä ei hän enää ollut esikartanotilassa, vaan ensimmäisessä ”pyhässä”, jossa hänen oli viivyttävä ja uhrattava suitsutuksensa koettelemuksen tulella: hänen täytyi, sen kautta, jota hän siinneeä poikana kärsi, osoittaa alttiuttansa ja uskollisuuttansa Jumalaa kohtaan, ennen kuin hän saattoi mennä sisälle ”kaikkein pyhimpään”, täydelliseen henkiseen tilaan. – Hebr. 5:8

Ylimmäinen pappi otti mukaansa – veren ohella – tulta alttarilta ja molemmat kätensä täyteen suitsutusainetta saadakseen aikaan hyvän hajun. Näin oli myös Herramme Jeesuksen vihkiytymislupauksen täyttäminen niinä kolmena ja puolena vuotena, joina hänen uhripalveluksensa kesti, Isälle suloinen ja miellyttävä tuoksu, joka samalla kertaa todisti sekä hänen vihkiytymisensä että hänen uhrinsa täydellisyyttä. Tuo survottu suitsutusaine merkitsi ihmisen Jeesuksen täydellisyyttä. ”Vaskialttarilta” otettu tuli esikuvasi niitä koettelemuksia, joiden alaiseksi hän joutui, ja se, että pappi kantoi tulen, merkitsi, että meidän Herramme Jeesuksen täytyi itse, oman esiintymisensä kautta – uskollisesti julistamalla totuutta – aiheuttaa itselleen nuo vainot. Ja kun hänen olemuksensa täydellisyydet (suitsutus) tuli kosketukseen elämän koettelemusten (tulen) kanssa, niin hän osoitti täydellistä kuuliaisuutta Jumalan tahdolle – suloista hyvää tuoksua. Tällä tavalla näytetään, kuinka häntä kiusattiin kaikessa ja kumminkin hän oli ilman syntiä. Samalla lailla kuin kaikki suitsutusaine oli kulutettava tulessa, niin antoi hänkin kuuliaisuudessa kaikkensa. Hän uhrasi juuri nuo papin ”täydet kourat”. Tämä merkitsi Herramme vanhurskauden täyttä kelvollisuutta ja voimaa, jota vaadittiin ja joka annettiin.

Kun me nyt olemme katselleet Jeesusta ”uutena luomuksena” sisällä ”pyhässä”, kultaisesta kynttilänjalasta tulevan valon valaisemana, syömässä totuuden leipää ja uhraamassa hyvänhajuista suitsutusta Jehovalle, niin heittäkäämme taas silmäys ulos ”esikartanoon”, ja vielä edemmäksi ulos, ”leirin” ulkopuolelle, ja tarkastakaamme erästä toista tapahtumaa, jota toimitetaan samaan aikaan. Viimeksi näimme uhriharän ”esikartanolla” kuolleenä, mikä esikuvasi ihmistä Jeesusta, vihittynä kasteessaan, kolmenkymmenen vuoden ikäisenä. Nyt on härän rasva ja sen kanssa munuaiset sekä erilaiset elämää synnyttävät sisäelimet pantu ”polttouhrin alttarille”. Kaikki tämä palaa hyvin kiivaasti, sillä härässä on paljon rasvaa. Savupilvi, jota kutsutaan ”suloiseksi tuoksuksi

Jumalalle”, nousee ylös kaikkien nähden, jotka ovat ”esikartanolla, so. leviittain – uskon huonekunnan nähden.

Tämä esikuvasi, miltä Jeesuksen uhri näyttää uskovaisista ihmisistä. Niiden kolmen ja puolen vuoden aikana, jona Herramme uhripalvelus kesti, näkivät he hänen alttiutensa, uhrautuvaisuutensa (lihavuutensa) nousevan Jumalan eteen otollisena uhrina. He tiesivät kyllä, että Isällä oli aina hyvä mielisuosio häneen. Siitä, mitä he näkivät ”esikartanolla” (lihassa), tiesivät he, että hän oli hyvin suosittu, vaikka he eivät voineet nähdä uhria sen täydessä suuruudessa ja täydellisyydessä, minkälaisena se näyttäytyi Jehovan silmissä (”kaikkein pyhimmässä”) – hyvänhajuksena suitsutuksena ”kultaisella alttarilla”.

Sillä aikaa kun nämä molemmat tulet palavat – ”lihavuus” palaa ”esikartanolla” ja ”suitsutus” palaa ”pyhässä” ja niiden hyvä tuoksu nousee ylös yhtä aikaa – niin palaa myös kolmas tuli ”leirin ulkopuolella”. Siellä hävitetään ruumis, liha (Jae 27). Tämä esittää Jeesuksen toimintaa siinä valossa kuin maailma katselee sitä. Heistä näyttää hulluudelta, että hänen piti antaa elämänsä uhriksi. He eivät näe uhrin välttämättömyyttä ihmisen lunastushintana, eivätkä myöskään näe, niin kuin Isä näkee, sitä kuuliaisuuden henkeä, joka sai sen aikaan. He eivät näe Herramme rakastettavaa täydellisyyttä ja hänen itsensä kieltämisensä, niin kuin uskovaiset (esikartanotilassa olevat) näkevät ne. Ei, he eivät hänen aikanaan, enemmän kuin jälkeensä, ole hänessä nähneet ihannesankariansa ja johtajaansa. He näkivät pääasiallisesti ainoastaan ne puolet hänen luonteestaan, joita he halveksivat pitäen niitä heikkoina, sillä he eivät olleet sellaisessa tilassa, että he olisivat voineet rakastaa ja ihailla häntä. Heille oli ja on hänen uhrinsa loukkaukseksi, jota on halveksittu ja halveksitaan. Hän oli ihmisten ylenkatsoma ja hylkäämä. He häpesivät häntä ja käänsivät pois kasvonsa hänestä, samalla lailla kuin israelilaiset esikuvassa inholla käänsivät itsensä pois palavan ruumiin inhottavasta katkusta.

Niin muodoin me näemme, kuinka Jeesuksen elämä kolmena ja puolena vuotena vastasi näitä kolmea kuvausta. Hänen täydellisen miehuutensa uhraaminen oli maailman silmissä mieletöntä ja inhottavaa; uskovaisten silmissä se oli Jumalalle otollinen uhri ja Jehovan silmissä ”hyvänhajuista suitsuketta”. Ne päättyivät kaikki yhtä aikaa, nimittäin ristillä. Härkä oli kokonaan annettu kuolemaan, lihavuus kulutettu täydellisesti ja kaikki suitsutus uhrattu silloin, kun Jeesus huusi: ”Se on täytetty!” ja kuoli. Tällä tavalla antoi ihminen Kristus Jeesus itsensä lunnaksi kaikkien edestä.

Sitten kun suitsutus ”kultaiselta alttarilta” oli tunkeutunut ylimmäisen papin edellä ja ollut tyydyttävä, astui hän nyt itse toisen ”esiripun” alitse sisälle ”kaikkein pyhimpään”. Niin teki myös Jeesus. Sitten kun hän kolme ja puoli vuotta oli uhrannut hyvänhajuista suitsutusta pyhässä, vihkiytyneessä ja hengestä siinneessä tilassa, meni hän ”toisen esiripun”, kuoleman, toiselle puolelle. Kolme päivää oli hän toisen ”esiripun alla”, kuolemassa. Sitten hän nousi ylös jumalallisen luonnon täydellisyydessä, lihan esiripun toisella puolella, ollen ”hänen (Isän) kirkkautensa säteily ja hänen olemuksensa perikuva”. Hänet kyllä ”kuoletettiin lihassa, mutta tehtiin eläväksi hengessä”. ”Kylvetään luonnollinen (inhimillinen) ruumis, herätetään hengellinen ruumis.” Sillä tavalla saavutti meidän Herramme ylösnousemuksessaan sen tilan, jota esikuvattiin ”kaikkein pyhimmällä” – hän tuli täydelliseksi henkiolennoksi. – 1 Piet. 3:18; 1 Kor. 15:44

Sen jälkeen oli hänen tehtävänsä kantaa sovintoveri (jaa 14), meidän lunastushintamme, ihmisen puolesta Jumalalle, sillä ”te ... olette tulleet lunastetuiksi ... Kristuksen kalliilla verellä [hänen uhratulla elämällään]”. (1 Piet. 1:18,19) Pappi kantoi veren Jehovalle, jonka läsnäoloa yliluonnollinen shekinavallo, kerubien välillä ”armoistuimella”, edusti, sekä pirskkotti sitä armoistuimen eteen ja sen päälle. Neljäkymmenen päivän perästä Herramme Jeesus meni ylös korkeuteen ”esiintyäkseen Jumalan kasvojen edessä meidän hyväksemme”, ja kantoi esiin meidän puolestamme ja meidän lunastushintanamme sen uhrin, arvon ja ansion, minkä hän juuri oli päättänyt Golgatalla. — Hebr. 9:24

Sovituspäivän toinen uhri Herran kauris

Me jätämme nyt ylimmäisen papin armoistuimen eteen mennäksemme esikartanolle todistamaan erästä toista toimitusta. Me tahdomme tarkastaa seuraavaa lausetta:

”Ja hän ottakoon israelilaisten seurakunnalta kaksi kaurista syntiuhriksi ... Sitten hän ottakoon ne kaksi kaurista ja asettakoon ne Herran eteen ilmestysmajan ovelle. Ja Aaron heittäköön arpaa niistä kahdesta kauriista: toisen arvan Herralle ja toisen Asaselille. Ja Aaron tuokoon sen kauriin, jonka arpa määräsi Herralle, ja uhratkoon sen syntiuhriksi. Mutta se kauris, jonka arpa määräsi Asaselille, asetettakoon elävänä Herran eteen, että sille toimitettaisiin sovitus ja se sitten päästettäisiin erämaahan Asaselille.” — 3 Moos. 16:5-10

Nämä kaksi kaurista, jotka otettiin Israelilta ja vietiin ”esikartanoon”, esikuvavasivat kaikkia niitä, jotka irtautuen maailmasta ja vastaanottaen eli hyväksyen Jeesuksen lunastuksen, vihkiytyvät kokonaan Herran palvelukseen aina kuolemaan saakka tänä evankeliumikautena. Ensin ne otettiin ulos ”leiri” eli maailmatilasta, jossa he olivat ”syntisiä niinkuin kaikki muutkin”, ”esikartanoon”, uskon eli vanhurskauden tilaan. Siellä asetettavat he Herran eteen — tätä esikuvasi kauris tabernaakkelin oven luona toivoen inhimillisinä olentoina tulevansa kuoletetuiksi Lunastajansa, Jeesuksen Kristuksen kanssa, ja toivoen, kuten hänkin, saavansa käydä sisään taivaalliseen eli henkiseen tilaan tullakseen ensin hengen siittämiksi ja saadakseen siten henkisen luonnon, sekä myöhemmin syntyäkseen hengestä ja saadakseen henkisen ruumiin. Näitä molempia asteita esikuvavasivat pyhä ja kaikkein pyhin.

Mutta Mestariumme selittää, etteivät kaikki, jotka sanovat: Herra, Herra, pääse valtakuntaan. Samalla lailla osoittaa myös tämä esikuva, että useat niistä, jotka sanovat: ”Herra, tässä vihin kaikkeni!” lupaavat enemmän, kuin ovat halukkaat pitämään. He eivät tiedä, mitä lupaavat tai mitä itsensä kieltäminen maksaa, ottaa joka päivä ristinsä ja seurata ihmisen Jeesuksen (härän) askeleissa — so. ”mennä ulos hänen luokseen leirin ulkopuolelle kantaen hänen pilkkaansa” (aivan äärimmäiseen asti jättämällä huomioon ottamatta inhimilliset toiveet ym. ja kokonaan luopumalla niistä.) — Hebr. 13:13

Kahdessa esikuvallisessa kauriissa ovat edustettuina molemmat luokat, jotka tekevät liiton ollakseen kuolleet Kristuksen kanssa, nimittäin ne, jotka todella seuraavat hänen askeleitaan, siten kuin hän on antanut meille esimerkin, ja ne, ”jotka [tämän] kuoleman pelosta kautta koko elämänsä olivat olleet orjuuden alaisia.” (Hebr. 2:15) Ensin mainittu

luokka on ”Herran kauris”; jälkimmäinen ”kauris Asaselille”. Näillä molemmilla luokilla on, niin kuin saamme nähdä, osansa sovitustyössä – maailman saattamisessa täydelliseen sopusointuun Jumalan ja hänen lakinsa kanssa, kun tämä ”sovituspäivä”, evankeliumikausi, on päättynyt. Mutta ainoastaan ne, jotka kuuluvat ensimmäiseen, ”Herran kauris” luokkaan, ja jotka seuraavat edelläjuoksijaa, ovat osana ”syntiuhrista” ja tulevat lopullisesti jäseniksi hänen kirkastetussa ruumiissaan.

Arvan heittäminen, jotta saatiin nähdä, kumpi kauris tulisi ”Herralta” ja kumpi ”Asaselille”, osoittaa, ettei Jumala ole määrännyt ketkä niistä, jotka asettautuvat uhrattaviksi, tulevat voittamaan palkinnon. Tämä osoittaa, ettei Jumala mielivaltaisesti pääätä, ketkä vihkiytyneistä tulevat osalliseksi jumalallisesta luonnosta ja Kristuksen kanssaperillisiksi, ja ketkä eivät tule. Ne, jotka kärsivät hänen kanssaan, tulevat myös hallitsemaan hänen kanssaan. Ne, joiden periksi antamalla onnistuu välttämään tulikuumat koettelemukset, menettävät perintöosansa kirkkaudessa. — Room. 8:17

Jokainen uskovainen, jokainen vanhurskautettu (leviitta) ”esikartanolla”, joka esittää itsensä sovituspäivänä, evankeliumikautena, on otollinen uhriksi — ”nyt on otollinen aika.” Ja se, joka pysyy liitossaan ja toteuttaa uhraamisensa, edustaa esikuvallisesti ”Herran kaurista”. Niitä taas, jotka eivät ole halukkaita uhraamaan itseänsä, vaan rakastavat nykyistä maailmaa, esikuvaa ”kauris Asaselille”.

Me palaamme nyt jälleen ylimmäiseen pappiin. Sitten kun hän härän verellä oli seitsemän kertaa (täydellisesti) pirskotanut armoistuimen, ”pitää hänen teurastaa kansan syntiuhrinkauris ja kantaa sen veri esiripun sisäpuolelle; ja hänen pitää tekemän sen veren kanssa samalla lailla kuin hän teki härän veren kanssa: hänen pitää pirskoittaman sitä armoistuimen päälle ja armoistuimen eteen.” (3 Moos. 16:14,15) Lyhyesti sanoen: kaikki mitä tehtiin härälle, tehtiin myöhemmin myös ”Herran kauriille”. Sen teurasti sama ylimmäinen pappi: sen veri pirskotettiin samalla tavalla, sen rasva ym. poltettiin myös ”esikartanon” alttarilla. (Tässä on otettava huomioon, että kun täysin hyvä härkä on aina hyvin lihava, niin kauris on sen sijaan hyvin laiha eläin. Niin oli myös Jeesuksella, esikuvattuna härässä, suuri määrä lihavuutta — intoa ja rakkautta — uhrattavana, kun sen sijaan hänen seuraajansa esikuvattuna kauriissa, ovat verrattain laihoja.) ”Herran kauriin” ruumis poltettiin samalla lailla kuin häränkin — ”leirin ulkopuolella.”

Apostoli Paavali selittää, että ainoastaan ne eläimet, jotka olivat syntiuhrereja, poltettiin leirin ulkopuolella. Sitten hän lisää: ”Niin, menkäämme siis mekin hänen tykönsä ulos leiristä, kantain hänen pilkkaansa.” (Hebr. 13:11-13) Meillä on niin muodoin eittämättömiä todistuksia siitä, ettei ainoastaan Jeesuksen seuraajia esikuvattu tällä ”Herran kauriilla”, vaan myös että heidän uhri, laskettuna yhdeksi pään, Jeesuksen, uhrin kanssa, muodostaa osan maailman syntiuhrista. ”Sinua pilkkaavain pilkat lankesivat minun päälleni.” — Ps. 69:10

Samalla lailla kuin oli härän laita, oli myös kauriin, joka kuului syntiuhuriin: näiden polttaminen ”leirin ulkopuolella” esikuvasi sitä halveksimista, jolla uhraamista katsoisivat ne, jotka ovat leirin ulkopuolella ja eivät ole liitto yhteydessä Jumalan kanssa — Jumalattomat. 1) Ne, jotka Jumalan näkökannalta katsoen, tunnustavat Kristuksen ruumiin uhrin olevan otollisen suitsituksen Jumalalle, sen tunkeutuessa aina armoistuimelle saakka,

ovat ainoastaan harvat — ainoastaan sellaiset, jotka itse ovat ”pyhässä”, ”asetettuina taivaalliseen oloon Kristuksen kanssa.” 2) Niitä, jotka tunnustaen pyhien uhrin, esikuvatuna polttouhrin alttarille asetetulla lihavuudella Herran syntiuhrin kauriissa, ja niitä jotka käsittävät, että heidän itsensä kieltäminen on otollinen Jumalalle, on monta — sillä niitä ovat kaikki ne, jotka ovat esikartanolla kuvatussa vanhurskautetussa tilassa, ”uskon huonekunta”. 3) Ne, jotka ovat leirin ulkopuolella ja jotka pitävät näitä uhraajia ainoastaan ”maailman tunkiona ja kaikkien hylkyinä” ja niiden itsensä kieltäytymistä tämän tunkion kuluttamisena, kuuluvat siihen luokkaan, joka on kaukana Jumalasta: ne ovat hänen ”vihollisiaan pahojen tekojensa kautta”. Nämä ovat niitä, joista Herra ennustaen sanoi, että he ”minun tähteni” valhetellen puhuvat teistä kaikkea pahaa.

Mitä me opimme tästä? Me opimme, että niin kauan kuin me itse olemme tosi uhraajia ”pyhässä” eli todellisia jäseniä ”uskon huonekunnassa” ”esikartanolla”, niin kauan me emme pilkkaa ketään nykyisen ajan todellista uhraajaa; emme myöskään tule häijyyden, vihan, kateuden ja riidanhalun sokaisemiksi, vaan voimme erottaa ne uhrin, jotka Jumala hyväksyy. Mitä sanoisimme sitten niistä, jotka kerran olivat ”veljiä”, osallisia samassa uhrissa, uhraajia samalla kultaisella alttarilla ja jäseniä samassa kuninkaallisessa papi-tossa, jotka tulevat niin muuttuneiksi, niin mieltyneiksi vastakkaiseen henkeen, että he yhtämittaa voivat puhua pahaa kanssapapeistaan! Meidän täytyy todella ”peljätä” heidän puolestaan (Hebr. 4:1), että he ovat jättäneet ”pyhän” ja ”esikartanon” sekä luopuneet kaikesta yhteydestä Jumalan kanssa ja menneet ”ulkonaiseen pimeyteen”. Meidän on tehtävä kaikkemme voidaksemme pelastaa heidät (Jaak. 5:20); mutta millään ehdolla emme saa jättää ”pyhää”, vastustaaksemme pahaa pahalla ja pilkkaa pilkalla. Ei, kaikkien, jotka tahtovat olla uskollisia alipappeja, täytyy seurata suuren ylimmäisen papin jäljissä ja rakastaa vihollisiaan sekä tehdä hyvää niille, jotka heitä vainoavat. Heidän täytyy olla hänen kaltaisiaan. ”Joka häntä herjattaissa ei herjannut takaisin, joka kärsies-sään ei uhannut, vaan jätti asiansa sen haltuun, joka tuomitsee oikein. — 1 Piet. 2:23

Herran kauris esikuvasi koko Herran uskollisten seuraajien ”pienstä laumaa”. He ovat kaikki yhdenlaisia; he kulkevat kaikki samaa ”kaitaa tietä”; niin että mikä on totta laumasta kokonaisuudessaan, se on totta myös jokaisesta eri jäsenestä. Sen tähden esikuvasi ”Herran kauris” myös jokaista yksityistä ja hänen uhriansa; mutta se on kokonaisuudessaan täytettävä ja kaikkien uhraaminen on lopetettava, ennen kuin kauriin ”veri” (Kristuksen koko ruumis) kannetaan ”armoistuimen eteen”.

Veri, joka pirskotettiin armoistuimen päälle ja sen eteen, muodosti ristin, jonka yläpää oli armoistuimella. Tämä osoitetaan kuvauksessa: ”Hänen pitää ottaman härän verestä pirskoittaaksensa sormellansa armoistuimen puoleen, itäänpäin (esirippua kohden) ja ... armoistuimen eteen (poikittain edellisen pirskotuksen yli).” Tällä tavalla loppuunsaoritettiin syntiuhri Israelin syntien edestä — härkä alipappien, ylimmäisen papin ”ruumiin” ja leviittain, ”uskon huonekunnan” puolesta nykyisenä aikakautena, sekä kauris Israelin kansan edestä, mikä esikuvasi koko maailmaa, josta sen tiedon ja niiden tilaisuuksien kautta, jotka sille tarjotaan tulevana aikakautena, on tuleva Jumalan kansa.

Me näemme niin muodoin selvästi, että koko evankeliumikausi on kärsimysten ja kuoleman aika niille, jotka uhraavat inhimillisen, maallisen luontonsa, tullakseen osalliseksi hengellisestä, taivaallisesta luonnosta. Niin pian kuin Jeesus oli täyttänyt uhrinsa ”ruumiinsa” ja ”huoneensa” puolesta ja taivaaseen astumisensa jälkeen esittänyt uhrinsa Isälle, lähetettiin todistus siitä, että Isä oli hyväksynyt hänen uhrinsa. Tämä todistus oli helluntain kaste hänen ruumiinsa, huoneensa ja seurakuntansa edustajille. Silloin tuli hänen voitelunsa pyhä henki (esikuvattuna pyhällä voiteluöljyllä) seurakunnalle ja pysyy sen jälkeen kaikissa niissä, jotka ovat eläviä jäseniä ylimmäisen papin ruumiissa. Tätä kastetta ei tarvitse uudistaa, sillä jokainen, joka on kastettu Kristukseen ja jäseneksi hänen ruumiiseensa, on samalla kastettu hänen pyhään henkeensä, siihen henkeen, joka antaa elämää jokaiselle jäsenelle hänen ruumiissansa.

Tämä pyhän hengen ilmoitus oli Jumalan antama merkki siitä, että hän oli hyväksynyt nämä Jeesukseen uskovat, jotka jo olivat vihkiytyneet ja jotka nyt Mestarinsa neuvon mukaan odottivat, että Isä hyväksyisi heidän uhrinsa (otollisina ”tuossa rakkaassa”), ja että he lapseksi ottamisen hengen kautta sikiäisivät lapsiksi. Pyhän hengen (Herran voiman tai ”käden”) tuleminen helluntaina osoitettiin esikuvassa (jae 15) sen kautta, että ylimmäinen pappi tuli tabernaakkelin ovelle, laski kätensä ”Herran kauriin” päälle ja teurasti sen. Kuten Isän henki antoi Jeesukselle voimaa täyttää kaikki, mitä esikuvattiin härän teurastamisen kautta, niin antaa sama henki – Jumalan pyhä henki, voima eli vaikutus, totuuden henki tai vaikutus, joka Kristuksen kautta tulee sille luokalle, jota esikuvattiin ”Herran kauriilla” – voimaa tämän luokan jäsenille ristiinnaulitsemaan itsensä ihmisinä, teurastamaan kauris, tuo turmeltunut tahto, siinä toivossa, että uusina luomuksina Kristuksessa voittaisivat luvatus jumalallisen luonnon kirkkauden, kunnian ja kuolemattomuuden.

Juuri tästä syystä apostoli Paavali, tultuaan täytetyksi edelläjuoksijansa ja päämiehenensä hengellä, saattoi lukea kaiken roskaksi voittaakseen jäsenyyden Kristuksessa ja tullakseen löydetyksi hänessä. Tämän toivon ja tämän hengen elähdyttämänä hän saattoi sanoa: ”Minä (uusi luomus) elän, en kuitenkaan enää minä (vanha luomus, jonka esikuva oli uhriksi vihitty kauris)”. Se kulutettiin maailman pilkan ja ylenkatseen alaisena leirin ulkopuolella. Paavalin maalliset halut ja voimat oli kaikki jätetty Jumalalle eläväksi uhriksi. Tämän jälkeen oli Kristus, elävänä hänessä, kirkkauden toivo – Kristusluonto, ristiinnauliten ja alistaen hänen turmeltuneen, mutta uskon kautta vanhurskaaksi tehdyn inhimillisen luontonsa ja sen tahdon.

Vaikka hän todellisuudessa oli maailmassa, ei hän kuitenkaan ollut maailmasta; ja tämä oli siinä määrin totta, että hän saattoi sanoa: ”Minkä nyt elän lihassa, sen elän uskossa Jumalan Poikaan.” (Gal. 2:20) Niin, uskon kautta oli hänet laskettu uudeksi luomukseksi, jolle kuului ylenmäärin suuret ja kalliit lupaukset Jumalan luonnosta, jos hän pysyisi uskollisena. (2 Piet. 1:4) Hän eli ”pyhässä” syöden ”näkyleistä” ja alituisesti saaden valoa ”kultaisesta kynttilänjalasta”. Tällä lailla varustettuna tiedolla ja voimalla hän oli kykenevä uhraamaan ”suitsutusta”, joka oli otollista Jumalalle Jeesuksen Kristuksen kautta; so. Paavalin uhri oli otollinen ja miellyttävä Jumalalle Jeesuksen Kristuksen ansion perustuksella, minkä ansio oli Paavalin uhrille luettu. Ja tällä lailla piti hän aina kaurisluonteen ristiinnaulittuna: hän ei pitänyt ainoastaan lihallista tahtoaan kuolleen,

vaan piti myös lihallisen ruumiinsa niin paljon kuin mahdollista kurissa — alisti sen uuden tahtonsa alle. Saman ovat myös muutkin ”Herran kauriin” jäsenet tehneet, vaikeivät ole tulleet niin laajalti tunnetuiksi. Paavalin uhri antoi erittäin runsaan hyvän tuoksun itsestään. Hänen uhrinsa oli miellyttävä tuoksu Jumalalle; ei se kumminkaan ollut, enemmän kuin meidänkään uhrimme, otollinen Jumalalle oman ansionsa perustuksella, vaan sen tähden, että se uhrattiin Kristuksen, Lunastajan, ansion perustuksella ”kultaisella alttarilla”.

Samoin kuin kauris täytti sen, mitä puuttui syntiuhrista, täyttäen härällä aletun uhrin, niin myös täyttää ”pieni lauma”, joka seuraa Jeesusta, sen mitä puuttuu Kristuksen ahdistuksista. (Kol. 1:24) Ei niin, että meidän uhrimme todellisuudessa olisivat jonkun arvoisia, kuten Herran oli, sillä hän yksin oli täydellinen ja sopiva lunastajaksi ja syntiuhriksi. Meidän uhrimme otollisuus luetaan meille ainoastaan hänen ansionsa kautta. Ensin me tulemme vanhurskautetuiksi, sitten sallitaan meidän armosta uhrata vanhurskautettu minämme Herramme täydellisen uhrin kanssa. Tällä tavalla suodaan meille tilaisuus hänen ruumiinsa jäsenenä ottaa osaa Kristuksen kärsimyksiin, jotta me lopulta saisimme myös jakaa hänen kunniansa — ottaa osaa hänen tuleviin tekoihinsa, kun hän siunaa koko ihmiskunnan ennalleenasettamisen edulla ja tilaisuudella.

Se hetki tulee kerran, jolloin ”Herran kauriin” viimeisen jäsenen uhri on kulutettu loppuun ja syntiuhraaminen on päättynyt iankaikkisesti. Sen, että nyt olemme ”sovituspäivän” lopulla, ja että ”Herran kauriin” viimeiset jäsenet nyt parasta aikaa uhrataan, uskomme varmaan niiden todistusten nojalla, joita toisessa paikassa olemme esittäneet. Ennen pitkää ovat tämän luokan, Kristusruumiin, viimeiset jäsenet astuneet toisen ”esiripun” sisäpuolelle, siihen täydellisyyteen, joka kuuluu henkiluontoon, mikä on jo alkanut siinä uudessa mielessä eli uudessa tahdossa, joka nyt johtaa heidän kuolevaisia ruumiitaan. Eikä tässä kyllin, vaan sellaisilla uskollisilla on lupaus saada korkein henkiluonto, nimittäin jumalallinen. — 2 Piet. 1:4

Astuminen toisen ”esiripun” kautta merkitsee ruumiille samaa, mitä se merkitsi päälle. Kauriin veren esiin kantaminen merkitsee samaa, mitä härän veren esiin kantaminen merkitsi. Kun papin ruumis astui sisään toisen esiripun kautta kantaen kauriin verta, tämä esikuvasi koko Kristuksen ruumiin muuttumista inhimillisestä tilasta jumalallisen luonnon täydellisyyteen, kun me tulemme Kristuksen Jeesuksen kaltaisiksi, joka nyt on ”hänen (Isän) olemuksen kuva.” Oi, autuasta toivoa. ”Herättyäni minut ravitaan sinun kaltaisuudellasi” (engl. Raam. käännös). Nämä sanat ovat profeetallisia ja tarkoittavat Jeesusta; ja kuinka sanomattoman ihana on se lupaus, että ”me tulemme hänen kaltaisiksensa.” — Hebr. 1:3; Room. 8:29; Ps. 17:15; 1 Joh. 3:2

Jos me vaan voitamme sen palkinnon, minkä perään juoksemme, niin silloin —

”Poistuvat jo maiset maireet,
Viettelykset viehkeät!
Mun on Herra, taivaat korkeet,
Lahjat suuret, ylevät!”

Kun ”kaikkein pyhin” on saavutettu, todistus ruumiin uhraamisesta kansan edestä tuodaan esiin, kuten esikuvataan kauriin veren pirskestämällä ”armoistuimelle”. ”Ja

näin hän toimittakoon pyhäkölle sovituksen israelilaisten saastaisuudesta ja heidän rikok-
sistaan, olivatpa heidän syntinsä minkälaiset tahansa; näin hän tehköön myös ilmestys-
majalle, joka on heidän tykönänsä, keskellä heidän saastaisuuttansa.” — 3 Moos. 16:16

Kun uhri oli kannettu esiin, se vastaanotettiin ”kansan edestä”, niin kuin meidän
korkean edelläjuoksijamme uhri tuli vastaanotetuksi hänen itsensä (hänen ruumiinsa) ja
hänen huoneensa (uskon huonekunnan) edestä. Silloin tulee suuri sovitus työ täytetyksi.
Synti ja tuomio on täysin maksettu kaikkien edestä, ja ihana työ antaa maailmalle sovitus-
sen suurenmoiset hedelmät seuraa silloin nopeasti — juuri samalla lailla kuin helluntain
siunaus tuli ”ruumiin” yli ja sen heijastus ”huonekunnan” yli viipymättä sen jälkeen kun
hän oli astunut lihan ”esiripun” taakse ja kantanut meidän lunastusuhrimme Jumalan
eteen.

Se seikka, että kaikki pirstotettiin verellä, osoitti, että veri on täydellinen hyvitys, ja
se näytti myös, että se, mitä myöhemmin tehtiin Asaselin kauriille ei ollut mikään osa
syntiuhrista eikä tarpeellinen ”sovituksen” täyttämiseksi. Niin muodoin meidän täytyy
havaita Asaselin kauriilla olleen joku muu tarkoitus.

Asaselin kauris

”Kun hän näin on täyttänyt pyhäkön [kaikkein pyhimmän] ja seurakunnan majan
[pyhän] ja alttarin [esikartanon] sovittamisen, niin pitää hänen tuoman esille se elävä
kauris; ja Aaronin pitää paneman molemmat kätensä sen elävän kauriin [Asaselin
kauriin] pään päälle, ja tunnustaman sen päälle kaikki Israelin rikokset [Israel esikuvasi
maailmaa] ja heidän kaikki pahat tekonsa, mitä hyvänsä olivatkin rikkoneet, ne hän
pankoon kauriin pään päälle, ja lähettäköön sen soveliaan miehen saattamana korpeen.”
— 3 Moos. 16:20-22

Niin kuin aikaisemmin olemme maininneet, käsitämme sen niin, että tämä ”Asaselin
kauris”, joka tuotiin esiin toisen kauriin kanssa uhrattavaksi, mutta vältti uhrauksen —
jonka ei onnistunut seurata härän esimerkkiä — esikuvasi Jumalan kansan yhtä luokkaa,
joka on tehnyt liiton kuollakseen maailmalle, uhratakseen vanhurskautetun, inhimillisen
luontonsa, mutta jonka ei onnistu toteuttaa sitä uhria, johon on sitoutunut. Tämä kauris ei
esikuvaa ”niitä, jotka vetäytyvät pois, itsellensä kadotukseksi” — niitä, jotka pestyn sian
tavoin palaavat jälleen rypeäkseen synnin rapakossa (Hebr. 10:39; 2 Piet. 2:22) — vaan sitä
luokkaa, joka yrittää luopua synnistä, elää siveellisesti ja kunnioittaa Herraa, mutta joka
kuitenkin samalla etsii maailman kunniaa ja suosiota ja sen vuoksi estyy täyttämästä
maallisten oikeuksiensa ja etujensa uhraamista Herran ja hänen asiansa palveluksessa.

Tämä ”Asaselin kauris”luokka on ollut olemassa koko evankeliumikauden aikana.
Ensimmäinen kauris, ja se, mitä sille tehtiin sovituspäivän lopulla, esikuvasi eräässä
suhteessa jokaista yksityistä henkilöä tässä joukossa koko aikakautena, mutta erityisesti
se esikuvasi niitä tämän luokan jäseniä, jotka elävät uhraamiskauden lopulla. Tarkasta-
kaamme ensin, mitä Jumala aikoo tehdä niiden tähän joukkoon kuuluvien kanssa, jotka
elävät sen jälkeen kun syntiuhraaminen on päättynyt — ”Asaselin kauris”-luokan viimeis-
ten jäsenten kanssa — ja sitten katsokaamme, kuinka esikuva sopii saman luokan aikai-
semmin eläneisiin jäseniin.

Muistakaamme, että me nyt käsittelemme sellaista, joka kuuluu tulevaisuuteen ja joka tulee syntiuhrien jälkeen. ”Herran kauris” ei ole vielä kokonaan loppuun kulunut, eikä niin muodoin pieni lauma – esikuvattuna papin ruumiissa – vielä ole mennyt toisen ”esiripun” taakse henkiseen täydellisyyden tilaan; ja se mitä erityisesti tehdään elävälle ”Asaselin kauriille”, ei tapahdu ennen kuin sen jälkeen.

Toiset raamatunpaikat (Ilm. 7:9,13-17 ja 1 Kor. 3:15) näyttävät, että on ”suuri joukko” niitä, jotka tänä aikakautena ovat alkaneet juoksun, voittaakseen kanssaperinnön suuren palkinnon Jeesuksen kanssa, ja jotka eivät onnistu juoksussa niin, että he voittaisivat sen. Vaikkeivät nämä ”kestä koetusta” voittopalkinnon voittamiseen nähden (1 Kor. 9:27), ovat he kumminkin Herran rakkauden kohteena; sillä sydämessään he ovat vanhurskauden, eikä synnin ystäviä. Sen tähden Herra järjestää heidän elämänsä suhteet niin, että he tulevat suuren vaivan kautta, tällä lailla täyttäen heidän ”lihansa turmion (kadotuksen), että henki pelastuisi Herramme Jeesuksen päivänä”. (1 Kor. 5:5) He vihkivät vanhurskautetun, inhimillisen elämänsä, ja Jumala hyväksyi tämän vihkiytymisen ja laski heidät, liittonsa mukaisesti, kuolleiksi inhimillisinä olentoina ja eläviksi uusina hengellisinä luomuksina. Mutta sen kautta, että he laiminlöivät täyttää liittonsa itsensä uhraamiseen nähden, erottivat he itse itsensä kuninkaallisesta papistosta – Kristuksen ruumiin jäsenyydestä. ”Jokaisen minussa olevan oksan, joka ei tuota hedelmää, sen hän ottaa pois.” – Joh. 15:2

Nämä ovat sääliävässä asemassa. He eivät ole voittaneet palkintoa, eivätkä sen vuoksi voi saada osaa jumalallisesta luonnosta; eivätkä he myöskään saata tulla maailman kanssa ennalleenasetetuiksi täydelliseen inhimillisyyden tilaan; sillä silloin, kun he vihkiytyivät, he vaihtoivat kaikki inhimilliset oikeutensa ja etunsa hengellisiin etuihin sekä tilaisuuteen saada kilvoitella jumalallisen luonnon voittamisesta. Mutta vaikka he eivät olekaan olleet uskollisia, eivätkä ole voittajia, rakastaa Herra heitä ja vapauttaa sellaiset, jotka kuoleman pelosta (peläten sitä ylenkatsetta ja pilkkaa, jota härkä ja kauris kantoivat ”leirin” ulkopuolelle – erämaassa, erotetussa eli kuoleman tilassa), koko elinaijansa ovat olleet orjina, ihmispelon, ihmisten perinnäisoppien ja mielipiteitten orjuuttamia, mitkä ihmisopit jne. aina ovat kietovia ja estävät täyden kuuliaisuuden Jumalaa kohtaan aina kuolemaan saakka. – Hebr. 2:15

Ylimmäisen papin suosion kautta suuri joukko menee ”suureen ahdistukseen”, jotta liha tulisi hävitetyksi. Tämä ei tee heitä ”voittajiksi” eikä myöskään ruumin jäseniksi – Kristuksen morsiameksi. Se ei myöskään valmista heille tilaa kuninkaitten ja pappien valtaistuimella, vaan ”istuimen edessä”, täydellisinä henkiolentoina, vaikkei korkeimmalla henkitasolla – jumalallisella tasolla. Vaikkeivät he tule omistamaan elämän kruunua, kuolemattomuutta, tulevat he kuitenkin, jos ovat oikein harjaantuneita ahdistuksen kautta, saavuttamaan enkelien kaltaisen aseman. He tulevat palvelemaan Jumalaa hänen temppelissään, vaikka eivät ole jäseniä esikuvallisessa temppelissä, joka on Kristus. – Ilm. 7:14,15

Tämä ”Asaselin kauriin” esikuvaama luokka lähetetään ulos korpitilaan, erotettavaksi maailmasta. Se lähetetään sinne ”soveliaan miehen saattamana” – epäedullisissa olosuhteissa – tullakseen vastoinkäymisten lyömäksi, siksi kunnes on oppinut tuntemaan maailman hyväksymisen turhuuden, vilpillisyyden ja äärettömän arvottomuuden, ja siksi

kunnes kaikki inhimilliset toiveet ja kunnianhimo ovat kuolleet ja he ovat valmiina sanomaan: Tapahtukoon Jumalan tahto, eikä minun! Maailma on aina valmis pilkkaamaan ja hylkäämään rangaistuja ja koettelemusten alaisia, vaikkakin nämä tosissaan ponnistele- vat voittaakseen sen petollista suosiota ja turhaa kunniaa. ”Asaselin kauriin” ruumista ei poltettu korvessa. Ainoastaan syntiuhrit (härkä ja ”Herran kauris”) poltettiin (Hebr. 13:11) Syntiuhrien polttaminen esikuvasi näitten luokkien järkähtämätöntä alistumista kärsi- mysten tulikoetuksessa — ”uskollisia (alttiita uhreja) aina kuolemaan asti.” Nämä molem- mat luokat uhraavat inhimillisen tahtonsa ja ruumiinsa kärsimyksissä aina kuolemaan asti, mutta ne, jotka kuuluvat ensin mainittuun luokkaan, kuolevat vapaaehtoisesti; he kulu- vat lihan alituisen ristiinnaulitsemisen kautta, niin kuin esikuva näyttää tulen pala- neen siihen asti, kunnes ei enää ollut mitään poltettavaa. Ne, jotka kuuluvat jälkimmäi- seen luokkaan, lähetetään muitta mutkitta korpeen ja jätetään sinne kuolemaan, tahtovat he sitä tai ei. Heidän rakkautensa maailman suosioon katoaa, kun maailma ylenkatsoo, pilkkaa ja panettelee heitä; ja sillä aikaa kypsyä heidän uusi henkiluontonsa Elämään. Se luokka, jota ”Herran kauris” edusti, panee inhimillisen luontonsa pois mielellään ja Herran hengen avulla uhraa sen vapaaehtoisesti; mutta ”Asaselin kauris”-luokka saa Jumalan kaitselmuksen alaisena lihansa ”hävitetyksi”, jotta henki pelastuisi.

Tämä ei tapahdu ainoastaan lyhyen ajan kuluessa silmin nähtävällä tavalla viimeisiin ”Asaselin kauris”-luokan jäseniin nähden, vaan se on jo johonkin määrin ollut toteutu- massa pitkin koko evankeliumikautta; sillä aina on ollut suuri luokka, joka on jättänyt oman tahtonsa kuolemaan ainoastaan pakosta ja joka, vapaaehtoisen uhraamisen sijaan on saanut kärsiä ”lihan turmion”. (1 Kor. 5:5) Molemmat luokat, joita nuo kaksi kaurista edustivat, ovat kehittyneet vieretysten kautta koko aikakauden.

Niin pian kuin kaikki ”pieneen laumaan” kuuluvat ovat menneet ”esiripun” toiselle puolelle, on Herran käsi, Jumalan kaitselmus, ”vapauttaisi kaikki ne, jotka kuoleman pelosta [maailmalle] kautta koko elämänsä olivat olleet orjuuden alaisia.” Hän irrottaa heidät kukistamalla ne monet inhimilliset teorit, uskontunnustukset, perimätiedot ja suuret nimikirkkojärjestelmät, joissa ja joiden kautta hänen kansansa, joka kuuluu ”Asaselin kauris”-luokkaan, pidetään sidottuna ja estetään kuulemasta ja tottelemasta Herran ääntä.

Nämä ”suuren vaivan pyhät”, tulevat, kun he Babylonin lankeemuksen kautta ovat pakotetut vapauteen, ja kun he ovat tulleet huomaamaan, että he ovat kadottaneet suuren palkinnon, kuulemaan ylimmäisen papin äänen silloin, kun näkevät itsensä ulosajetuksi korpitilaan — yksinäisyyteen ja lihan turmioon Ei minään edellisenä aikana ole niin monta vihkiytynyttä ollut sidottuna kuin nykyään; kuitenkin on ollut monia pitkin aika- kautta.

Kaikki molempien luokkien vihkiytyneet (”Herran kauris” ja ”Asaselin kauris”) kulke- vat koettelemusten ja ahdistuksien läpi; mutta toinen luokka laskee nämä helppoiksi kärsi- myksiksi, jotka he ottavat vastaan riemulla ollen iloisia, että heidät katsotaan arvallisiksi kärsimään. Näiden uhri on vapaaehtoinen uhri, niin kuin päänkin. Toiselle luokalle ovat ne raskaita, suuria suruja, melkein pä ilottomia — lihan pakollinen turmio; ja suhteellises- ti erilainen on myös heidän asemansa ja palkintonsa kilvoituksen päätyttyä.

Sovituspäivän polttouhrit

”Ja Aaron menkään ilmestysmajaan [pyhään], ja riisukoon yltänsä pellavavaatteet, jotka hän oli pukeutunut päälleen mennessänsä pyhäkköön [kaikkein pyhimpään], ja jättäkään ne sinne. Ja hän peskään pyhässä paikassa [esikartanolla] ruumiinsa vedessä ja pukekoon ylleen omat vaatteensa [vaatteet kunniaksi ja kaunistukseksi]; sitten hän lähtekään sieltä ja uhratkoon sekä oman polttouhrinsa että kansan polttouhrin ja toimittakoon niin sekä itsellensä [ruumiin – seurakunnan – ”pienen lauman”] että kansalle sovituksen.” (3 Moos. 16:23,24) Tässä valaistaan eli esikuvataan samaa sovitusta toiselta näkökannalta.

Polttouhrina oli kaksi oinasta (jakeet 3 ja 5); toinen esikuvasi härkää ja toinen ”Herran kaurista”. Se seikka, että nämä olivat samaa lajia, osoittaa yhdenkaltaisuuden ja yhteyden Jeesuksen ja hänen uskollisten seuraajiensa uhreissa, nimittäin että ne Jumalan silmissä ovat yksi ja sama uhri. ”Sillä sekä hän, joka pyhittää [Jeesus] että ne, jotka pyhittään [pieni lauma], ovat kaikki alkuisin yhdestä, josta syystä hän ei häpeä kutsua heitä veljiksi.” – Hebr. 2:11

Tämä osoitetaan vielä senkin tavan kautta, jolla kumpaakin uhria käsiteltiin. Polttouhrin oinaat paloitetiin ja pestiin, kappaleet pantiin pään viereen alttarille ja poltettiin polttouhrina otolliseksi ja hyväksi hajuksi Jehovalle. Koska molempia oinaita käsiteltiin näin, näemme siitä, että Jehova katsoi ne yhden ja saman uhrin osiksi; jäsenet liitettynä yhteen pään kanssa, olivat otollisia kokonaisuudessaan, sovituksena maailman syntien edestä, tällä tavalla tyydyttäen oikeuden vaatimukset koko maailman puolesta.

Samoin kuin syntiuhrit valaisivat Lunastajan uhrikuolemaa, samoin valaisi syntiuhreja seuraava polttouhri, miten Jumala ilmoitti samojen uhrien hyväksymisen. Muistakaamme, että Jumala tällä lailla näyttää meille, ettei hän ilmoita meille näiden uhrien hyväksymisestä, jotka ovat parempia kuin härkien ja kauristen uhrit, ennen kuin uhrit syntien edestä on toimitettu ja todellinen ylimmäinen pappi puetaan virkansa kunniaan ja kaunistukseen, mikä esikuvattiin vaatteiden vaihtamisella. Sinä aikana jolloin hän toimitti syntiuhria, oli hänellä päällään ainoastaan valkoiset liinavaatteet. Jälkeenpäin (ja tavallisesti) hän oli puettu niihin ihaniin vaatteisiin, jotka kuvasivat sitä kunniaa ja loistoa, joka hänelle oli suotu. Evankeliumikaudella jatkuu syntiuhrien uhraaminen, eikä mitään kunniaa anneta vielä papeille, mutta evankeliumikauden lopulla tulee heille Jumalan hyväksymisen ja vastaanottamisen ulkonainen merkki, kun hän pukee kirkkaudella ja kunnialla ne, jotka toimittavat uhraamisen, ja kun hän siunaa kansan, jonka syntien edestä he toimittivat sovituksen.

Polttouhri poltettiin ”esikartanolla” olevalla alttarilla; tämä opettaa meille, että Jumala ilmaisee kaikkien niiden nähden, jotka ovat esikartanotilassa – eli kaikkien uskovaisien nähden – että hän on hyväksynyt koko ruumiin (Pään ja kappaleiden eli jäsenten) uhrin. Mutta ennen kuin tämä ilmaiseminen tapahtuu uskovaisille, että Jumala on hyväksynyt toimituksen, on ”Asaselin kauris”-joukko lähetetty pois, ja Pappi on vaihtanut vaatteita.

Samoin kuin valkoiset vaatteet, joita kannettiin uhraamisen aikana, peittivät ruumiin ja esikuvasivat ruumiin vanhurskauttamista – jäsenten puhtautta Jumalan silmissä Kris-

tuksen kautta – niin esikuvasivat ”vaatteet kunniaksi ja kaunistukseksi”, jotka sitten puettiin päälle, ihanuutta seurakunnan tulevassa asemassa ja toimesta, sen jälkeen kun uudet luomukset ovat tehdyt täydellisiksi, astuttuaan sisään ”esiripun” toiselle puolelle. Se, että pappi tässä tilaisuudessa peseytyi vedessä, merkitsee, että vaikka valkeat vaatteet (”ruumiille” laskettu vanhurskaus) olivat nyt riisutut pois, syntiä ei kuitenkaan lasketa uudelleen, vaan että puhdistus täytetään ja ”ruumis” tehdään täydelliseksi ylösnousemuksessa. Vaatteet kunniaksi ja kaunistukseksi merkitsevät jumalallisen luonnon ihanuutta, kunniaa ja kuolemattomuutta, joka saavutetaan ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Peseminen osoittaa edelleen, että kansan synnit, joiden edestä sovitus on toimitettu, eivät tartu, eivätkä saastuta pappia.

Näin loppui tämä esikuva papiston kehityksestä ja kaiken täyttämisestä maailman syntien edestä. Mutta me pysähdymme kuitenkin lyhyesti tarkastamaan muutamia jakeita tässä luvussa (3 Moos. 16), jotka eivät ole aivan suorassa yhteydessä aiheemme kanssa.

Jae 17: ”Älköön yhtään ihmistä olko ilmestysmajassa, kun hän (Aaron) tulee toimittamaan sovituspyhimmissä (kaikkein pyhimpiin), siihen saakka kunnes hän sieltä lähtee ja on toimittanut itsellensä ja perheellensä ja koko Israelin seurakunnalle sovituksen.”

Tämä ehto koskee ainoastaan tätä erityistä päivää, sillä apostoli sanoo: ”Kun nyt kaikki on näin järjestetty, menevät papit joka aika etumaiseen majaan, (pyhään) jumalanpalvelusta toimittamaan; mutta toiseen majaan (kaikkein pyhimpiin) menee ainoastaan ylimäinen pappi kerran vuodessa” – ”sovituspäivänä”, joka sattui ainoastaan kerran vuodessa. – Hebr. 9:6,7

Todellisen tabernaakkelin yhteydessä olevat edut kuuluvat ainoastaan niille, jotka ovat pappeja – jäseniä ylimmäisen papin ruumiissa – niin että me, kuten nyt on laita, joko olemme ensimmäisessä näistä taivaallisista tiloista (hengestä siinneitä, uusia luomuksia Kristuksessa Jeesuksessa) tai me olemme – kuten toivomme pian olevamme – toisessa eli täydelliseksi tehdyssä henkitilassa, siinä olemme vain sillä perustuksella, että olemme Kristuksessa Jeesuksessa, uusia luomuksia – emmekä siis enää ihmisiä. ”Mutta te ette ole lihan hallittavia (inhimillisiä), vaan hengen (hengellisiä uusia luomuksia), jos muutoin Jumalan henki asuu teissä.” – Room. 8:9

Jae 28: ”Ja se, joka ne polttaa (syntiuhrihärän ja kauriin), peskään vaatteensa ja peskään ruumiinsa vedessä, ja sitten hän tulkoon leiriin.”

Tämä näyttää viittaavan siihen, että sellaiset, jotka etupäässä ovat apuna häpäisemässä, pilkkaamassa ja hävittämässä inhimillistä Jeesuksessa (härässä) ja inhimillistä hänen ”pienessä laumassaan” (kauriissa), eivät tule saamaan mitään erityistä rangaistusta siitä, sillä he tekevät sitä tietämättömyydessä ja täyttävät samalla kertaa Jumalan suunnitelman. He saattavat peseytyä, puhdistautua ja tulla leiriin eli samaan tilaan, jossa muutkin ihmiset ovat, jotka kaikki perinnön kautta ovat syntisiä, ja jotka ovat lunastetut aadamlaisesta tuomiosta ja kuolemasta, ja jotka kaikki odottavat suuren ylimmäisen papin takaisintuloa ja niitä siunauksia, jotka silloin lahjoitetaan kaikille.

Jae 26: ”Vaen joka päästi kauriin Asaselille, peskään vaatteensa ja peskään ruumiinsa vedessä, ja sitten hän tulkoon leiriin.”

Tämä antaa meille saman opetuksen niistä, jotka ovat aseina eli välikappaleina, joiden kautta hätä ja sitä seuraava lihan turmio aiheutetaan ”suurelle joukolle”, jota esikuvattiin ”Asaelin kauriilla”. He saavat Herralta erityisen anteeksiannon näistä vääristä töistään tullen lopullisesti olemaan samassa asemassa, kuin muutkin ihmiset.

Ne siunaukset, jotka seuraavat sovituspäivän uhreja

Sillä tavalla kuin ylempänä on kerrottu, loppui esikuvallinen sovituspäivä; ja Israelin lapsia sitten esikuvallisesti puhdistettuina synnistä ei enää laskettu saastaisiksi ja erotetuiksi Jumalasta, vaan olevaksi yhtä hänen kanssaan. Oikeus ei enää tuominut heitä, vaan antoi heidän nähdä, että Jumala oli sovussa heidän keskellensä siunataksensa ja varjellaksensa heitä sekä johtaaksensa heitä rauhan ja levon Kanaaniin.

Sovituspäivän vastakuvana on evankeliumikausi, jonka aikana Jeesus ja ”hänen ruumiinsa”, seurakunta (jälkimmäinen lunastuksen ja sitä seuraavan vanhurskauttamisen perusteella), uhraavat itsensä oikeudelle, täydelliseksi hyvitykseksi aadamlaisesta synnistä. Kun sovitustyö on päättynyt, niin Jumala hyväksyy ihmismaailman ja asettaa pyhäkkönsä ihmisten keskelle. Silloin täyttyy se, mitä on kirjoitettu: ”Katso Jumalan maja (Jumalan asunto, kirkastettu seurakunta) ihmisten keskellä, ja hän on asuva heidän keskellään, ja he ovat hänen kansansa, ja Jumala itse on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa. Ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen (Saatanan synnin ja kuoleman valta) on mennyt. Ja valtaistuimella istuja sanoi: Katso uudeksi minä teen kaikki.” — Ilm. 21:3-5

Kaikki nämä siunaukset ovat seurauksena siitä, että Jumala perustaa asuntonsa ja pyhäkkönsä ihmisten keskelle (”Minä teen jalkani aseman kunnialliseksi.” — ”Maa on minun jalkani astinlauta.” — Jes. 60:13; 66:1), mutta kumminkin tapahtuu tästä johtuva siunaamistyö asteittain, ja koko tuhatvuotiskausi tarvitaan tämän työn täyttämiseen so. aadamlainen kuolema ja kärsimykset hävitetään tämän ajan kuluessa kokonaan ja kyyneleet kuivataan. Tämä alkaa Kristuksen, kuninkaallisen papin toisessa tulemisessa, mutta ei toteudu täydelleen ennen kuin tuhatvuotiskauden lopussa.

Se asteittainen menettely, minkä kautta ihminen saatetaan täydellisyyteen olemuksessaan ja täyteen sopusointuun Jehovan kanssa, valaistetaan hyvin Israelin esikuvallisissa uhreissa, jotka toimitettiin sovituspäivän jälkeen. Näiden uhrien vastakuvat tapahtuvat, kuten lyhykäisesti saamme nähdä, vasta tuhatvuotiskautena.

Voidaksemme käsittää oikein näitä esikuvallisia uhreja, on meidän ymmärrettävä, että nykyinen aika eli evankeliumikausi on ”sovituspäivä”, jolloin sovitusta tehdään maailman yleisestä synnistä ja että kaikki ne uhrat esikuvassa, jotka toimitettiin sovituspäivän jälkeen, kuvasivat asioita, jotka tapahtuvat vasta sitten, kun evankeliumikausi on loppunut — tuhatvuotiskautena — jolloin syntiset maailmassa voivat saavuttaa sovinnon eli tulla yhdeksi Jumalan kanssa.

Me näemme siis, että sovituksella on kaksi puolta. Ensimmäinen on, että oikeus sovitaan Aadamin ja hänen lastensa kanssa, ettei se enää tuomitse ja hävitä heitä Aadamin synnin tähden. Toinen puoli on, että syntinen palaa sovintoon Jumalan vanhurskaiden lakien kanssa sekä tunnustaa ja tottelee niitä. Ensimmäinen osa tästä sovituksesta suoritetaan täydellisesti pappien uhrilla ”sovituspäivänä”. Toinen osa – maailman sovittaminen Jumalan kanssa, eli se, että kaikki ihmiset, jotka tahtovat, saatetaan täyteen sovintoon ja sopusointuun Jumalan kanssa – tulee tulevana aikakautena täytettäväksi kuninkaallisen papiston, kirkastettujen kuninkaitten ja pappien kautta, jotka esikuvattuna Mooseksessa, muodostavat sen suuren profeetan, jonka Herra on herättävä opettamaan ja hallitsemaan kansaa; ja jos he eivät kuule häntä, hävitetään heidät elämästä – he kuolevat toisen kuoleman. – Apt. 3:23

Huomatkaamme kuitenkin selvästi, että vaikka pyhät, Jeesuksen seuraajat, saavat – niin kuin on esikuvattu ”Herran kauriilla” – olla osallisina ja jäseninä syntiuhrissa maailman edestä, niin ei tämä ole sen vuoksi, että he luonnostaan olisivat puhtaampia tai parempia kuin maailma; sillä koko Aadamin suku tuomittiin hänessä. ”Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan.” (Room. 3:10) ”Ei veli voi veljeään lunastaa, eikä hänestä Jumalalle sovintoa (sovitusta) suorittaa.” – Ps. 49:8

Armosta saavat he ottaa osaa uhraamiseen syntien edestä, jotta he, siten tekemällä, saisivat myös Jeesuksen kanssa jakaa luvatus Jumalan luonnon ja olla hänen työtovereitaan ja kanssaperillisiä. Jotta heille tulisi mahdollisuus antaa itsensä otollisiksi uhreiksi, tuli Jeesuksen kuoleman ansio ensin sovelletuksi heihin, jonka kautta heidät myös vanhurskautettiin ja puhdistettiin. Näin ollen siunaa hänen kuolemansa hänen ruumiinsa, seurakunnan kautta maailman.